

II. kapitola

„Proč vlastně přistoupili na to, že si s námi promluví?“ zeptám se a zapnu blinkr, když uvidím ceduli s názvem dětského domova Åkermyr. Poslední část cesty jsme spolu nepromluvili ani slovo. Milla působí napjatě, neklidně, ale ne kvůli naší předchozí konverzaci. Tady jde o něco jiného a já zjišťuju, že s každým kilometrem jsem čím dál víc frustrovaný. Nejen proto, že na všechny moje otázky odpovídá otázkou, ale protože na celé téhle akci, na téhle cestě je něco špatně. Něco tu nesedí a rozčiluje mě, že nedokážu rozklíčovat co.

„Protože věří, že to může pomoci,“ odpoví mi poté, co zaparkuju auto před hlavním vchodem a vypnu motor. „Je to způsob, jak ten případ udržet při životě, způsob, jak neztratit naději.“

„Co říkají vyšetřovatelé?“

Milla si rozepne bezpečnostní pás a vezme za kliku dveří. „Podle nich je to úplně v pořádku.“

„Určitě? Policajti, co vím, nebývají za takovéhle vměšování zrovna moc rádi.“

„Tihle jsou.“

Odevzdaně zavrtím hlavou nad Millinou nechutí mi cokoli říct. „Budeme během tohoto výletu mluvit i s nimi?“

„Možná,“ odbyde mě a vystoupí z auta.

Domov mládeže Åkermyr je nízká jednopatrová budova na konci asi patnáctimetrové příjezdové cesty u silnice první třídy číslo 7 směrem na Veme a Soknu. Na schodech nás vítá vysoká hubená

žena kolem padesátky. Jmenuje se Karin, v obličejí má hluboké kuřácké vrásky a na hlavě nikotinově zažloutlé krátké mikádo, díky kterému vypadá její obličej příliš úzký a oči posazené příliš daleko od sebe. „Vy jste... Milla Lindová, že ano?“ ujistí se obdivně Karin a opatrně k Mille napřáhne ruku.

Milla se usměje a kuřácké vrásky v Karinině obličejí se vyhladí opětovaným úsměvem. „Pojďte dál, pojdte dál,“ vyzývá nás a ukazuje dovnitř budovy. „Půjdeme do společenské místnosti, během školního vyučování ji nikdo nevyužívá.“

„Žije tady hodně dětí?“ zeptám se, když vcházíme do prostorové chodby a míjíme hernu a hudební místnost, jak ukazují nápisy na dveřích.

„Máme oddělení běžné péče a oddělení akutních případů.“ Karin se zastaví u pootevřených dveří. „Momentálně máme obsazených šest pokojů.“ Vydechne nosem a otevře dveře dokořán. „Tohle je naše společenská místnost. Pojdte dál.“

Uvnitř je malá kuchyňka s překapávačem na kávu, který zrovna pobublává, a naproti stojí jídelní stůl a sedací kout tvořený hnědým koženým nábytkem rozmístěným po obou stranách konferenčního stolu z IKEA. Společenská místnost je vybavená moderně, ale stejně mi něco ve vzduchu připomíná vězení nebo psychiatrickou léčebnu. Dokonce i v mém bytě pod Městským mostem ve Stavangeru je stejný vzduch. Mám dojem, že je to absencí určité složky, kvůli které je to na místech, kudy prochází příliš mnoho lidí, vždycky cítit stejně.

„Pracovala jste tu, když ty dívky zmizely?“ zeptám se poté, co se usadíme naproti sobě do sedacího koutu, Karin na jednu stranu a já s Millou na druhou.

„Ano. Tehdy jsem zrovna měla i službu,“ odpoví Karin. „Mimochodem, dáte si kávu? Myslím, že se zrovna dovařila.“

Kývnu, zatímco Milla s díky odmítne. Karin se zvedne a odejde do kuchyňky, odkud přinese dva kanárkově žluté hrnky s kávou.

„Co nám o dívkách můžete říct?“ zeptám se a usměju se na ni, když mi podá hrnek a posadí se.

Karin si prohlíží Millu, lokty má opřené o kolena a před sebou drží hrnek, takže to vypadá, že jí kávová pára stoupá přímo do

nosních dírek. „Siv a Olivie se tu hodně skamarádily. Siv sem přišla až později, byla tu na odlehčovacím pobytu a částečně bydlela doma u rodičů v Hønefossu.“

„Už dřív spolu jednou utekly,“ pokračuju, „na Ibizu.“

„Ano. To je pravda. O rok dřív. Ale tehdy nám po týdnu zavolaly. Asi je to trochu vyděsilo. Každopádně byly rády, že jsme si tam pro ně dojeli a odvezli je domů.“

„Co si pamatujete ze dne, kdy zmizely?“ zeptám se a usrknou kávu. „Myslím teď naposledy, vloni na podzim.“

„Toho, že zmizely, jsme si všimli až odpoledne, když se nevrátily ze školy,“ řekne Karin. „Později jsme se dozvěděli, že tady před budovou u autobusové zastávky nasedly do nějakého auta. Viděl je jeden z místních chlapců.“

„Měly s sebou zavazadla? Sbalily si nějaké osobní věci, něco jiného, než potřebovaly v běžný školní den?“ Rychle pohlédnu na Millu. Nevypadá, že by poslouchala, nehybně sedí vedle mě na gauči, mlčí a upřeně zírá k oknům za Karininými zády a ke světlající obloze za nimi.

„Jen pár kousků oblečení a osobní věci,“ odpoví Karin. „Ale nebylo toho tolik jako při prvním útěku.“

„Co jste dělali, když jste zjistili, že jsou pryč?“

„No, samozřejmě jsem zavolala policii.“

„Ten kluk, co je viděl,“ pokračuju. „Bydlí tu ještě?“ Víím, že se ptám nahodile, kladu otázky nesouvisle jednu přes druhou. Celou dobu čekám na to, že se Milla také zapojí, začne se ptát a mluvit o tom, co potřebuje pro svou knihu, ale neříká nic, jen tam sedí s výrazem chvíli naprosto vyděšeným a chvíli nepřítomným. Sice je tady, ale něco ji od nás vzdaluje.

„Ano,“ odpoví Karin. Mrkne naproti na Millu a pak postaví hrnek na stůl mezi nás. „Ale je teď ve škole,“ doplní. I ona si nejspíš všimla, jak nesvá Milla je.

Protože se nezdá, že by se Milla chtěla do rozhovoru zapojit, rozhodnu se, že se budu ptát dál, když pro nic jiného, tak pro ukojení své vlastní zvědavosti. „Říkala jste, že jste mluvila s Milliným předchozím poradcem, s Robertem Riverholtem,“ otevíru další téma. „Hned po tom, co dívky zmizely.“

„Ano, bylo to jen pár dní po tom, co se to stalo. Říkal, že se o dívkách možná bude natáčet televizní pořad a že sama Milla Lindová by...“ Odkašle si, znovu zvedne hrnek a podrží si ho před obličejem. „Chci říct, že to bylo opravdu hrozné, když jsem se dozvěděla, co se mu stalo. Setkala jsem se s ním jen jednou, tenkrát...“

„Máte tu ještě nějaké její věci?“ vpadne najednou Milla do hovoru. Vrásky se jí po obličejí rozpínají jako vyschlá koryta řek. Jako by se její pleť během několika uplynulých minut vlivem chybějící vlhkosti scvrkla.

„Čí věci?“ zeptá se udiveně Karin.

„Oliviiny.“

„Aha, ano. Myslím, že je máme, ale...“

„Mohla bych vidět její pokoj?“

„No, já...“ Karin se zhluboka nadechne a lehce nakloní hlavu na stranu. „Proč? Kenny se tvářil, že tohle bude jen...“

„Kdo je Kenny?“ podívím se a otočím se na Karin.

„Omlouvám se,“ vyhrkne najednou Milla a prudce se zvedne z pohovky. „Tohle nezvládnou.“ Rychle vyrazí ke dveřím a zmizí v nich.

„Co se děje?“ zeptám se, když ji dostihnu venku na dvoře u auta.

„Tak přece jen tu jde o vyšetřování?“

„Ne,“ otočí se na mě prudce Milla. Její obličej je popelavý a oči má zalité slzami, které každou chvíli přetečou. „Ale kdyby to bylo vyšetřování. Kdyby...“ Milla si silně skousne spodní ret, odvrátí se ode mě a zadívá se k autobusové zastávce.

„Pak bych řekl, že je to divné,“ odpovím nakonec.

„Co?“ Milla se zastaví, ruce má založené na prsou a pozoruje zastávku, jako kdyby tam dole bylo něco, co vidí jen ona, něco, co ji děsí.

„Co je divné?“

„Že dvě patnáctileté holky nastoupí do neznámého auta a prostě jen tak zmizí. Že by se zvládnou dostat do Španělska, aniž by za sebou zanechaly jednu jedinou stopu. Že jsou jejich mobily vypnuté od okamžiku, kdy zmizely.“ Na chvíli se odmlčím a pak

pokračuju: „A že tohle, co jste vy a Robert dělali, je jenom podkladový výzkum k nějaké knize.“

Milla se chystá něco říct, ale rozmyslí si to. „Pojďte,“ vyzve mě nakonec. „Musíme si promluvit s matkou Siv, než se připozdí.“ Chvatně vyrazí k autu a posadí se dovnitř na sedadlo spolujezdce.

Jarní slunce ozařuje smrky a louky podél silnice. Zhluboka se nadechnu a ucítím, jak mi vzduch proudí celým tělem. Pak zamířím k autu a nasednu. Milla přede mnou očividně něco tají a nejsem si jistý, jak dlouho ještě dokážu hrát tohle divadlo, než prostě nasednu do letadla a vrátím se domů. Zároveň se mi ale nelíbí myšlenka, že bych měl odjet dřív, než se dozvím, co ve skutečnosti opouštím.